

verilmiş. Bunun üzerine melik, bu zatın hal ve hatırını sormak, onu görmek için gelmiş. Mezkûr zat, meliki görünce «Bu meilktir, hal ve hatırını sormak için gelmiştir» denilmiş. O da «Niye geldi?» deyince, «Senin ettiğin vaazlar dolayısıyla geldi» demişler. Daha sonra melikin kölesi:

— Yiyeceğin var mı? diye sormuş. O zat ta:

— Senin her zaman kendisiyle iftar ettiğin bir parça meyve, var, demiş. Sonra da gündüz oruç tutup iftar etmediği halde, yemeğe başlamış. Melik gelip bakmış, selâm vermiş. O da ehemmiyetsiz bir tarzda karşılıklıta bulunmuş ve yemeğine dönüp yemeğe başlamış. Melik bunun üzerine:

— Bahsedilen zat nerede? diye sormuş,

— Budur, denilmiş.

— Bu yiyen mi?

Evet, denilince, «Bunda hayır yok» demiş ve dönüp gitmiş. Bunun üzerine o zat ta «Alah teâlâ'ya seni benden uzaklaştırdığı şeyden dolayı hamd olsun» diye dua etmiş.

Yine Velid'e dayanan diğer bir rivâyete göre de, melik gelince, mezkûr zat yemeğini önüne koymuş ve büyük lokmalar yapıp, yağa banmağa koyulmuş ve ağzını şapırdatarak yemiş. Melik «Nasılsın?» demiş. O da «Diğer insanlar gibiyim» karşılığında bulunmuş. Bunun üzerine melik, atının dizginini çevirip «Bundan bir hayır yok!» demiş Mezkûr zat ta arkasından «Onu, beni ayıplayarak gönderen Allah'a hamd olsun» diye dua etmiş.

Atâ'ya dayanan bir isnadla şu haber nakledilir: Abdülmelik'in oğlu Ebu'l—Velid, Yezid b. Mürted'i vâli tayin etmek istemiş. Haber Yezid'e ulaşınca, bir kürk giymiş; kürkün deri kısmını dışarı, yün kısmını içeri çevirmiş, yanına somun ve et almış, ne palto, ne başına bir şey, ne ayakkabı ve ne de fotin almadan yola çıkmış, birşeyler yiyerek sokaklarda yürümeğe başlamış. Velid'e, Yezid'in bozulduğu söylenmiş ve yaptıkları haber verilmiş. Bunun üzerine o da tâyinden vazgeçmiş. Buna benzer hâdiseler pek çoktur.

Zâhidler arasında, zühdü dış ve iç hal olarak yaşayanlar vardır. Fakat zâhid, dünyayı terk edişinden arkadaşlarına yahut hanımına bahsetmenin lüzûmunu idrak etmiştir. Böylelikle, İbrahim b. Edhem'le hikâyesini zikrettiğimiz rahibe olduğu gibi kendisine de sabretmek kolay gelir. O zühdünde ihlâsı arzulamışsa, yemeğini, nefsinin koruyacak nisbette âilesiyle birlikte yer ve ondan söz etmez.

Dâvûd b Ebû Hind, âilesinin haberi olmadan yirmi sene oruç tutmuştu. Yemeğini alıp, çarşıya çıkar ve yolda sadaka olarak verirdi. Çarşı halkı, onu evde yemek yediğini, ev halkı ise çarşıda yediğini zannederlerdi. Hakiki zahidler böyledir.

BENİM DUAM

Hep Senin eserindir, gözüm nereye baksa
Kulun unutmaz Seni gözünden yaş da aksa
Dünyanın en mutlu insanı, olurum, ancak
Tanrım başıma «Ne iyi kul» tâcını taksa.

K. AKANSU